

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 238/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného Advokátskou kanceláriou [REDAKČIA], [REDAKČIA], v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 4, čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 851/2014 zo 4. októbra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 13 ods. 4, čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu

v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 851/2014 zo 4. októbra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného v 2. rade účastníkom konania vedeného Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) pod sp. zn. 14 C 173/2011, predmetom ktorého bol nárok Dopravného podniku [REDACTED] (ďalej len „žalobca“), na zaplatenie sumy 92,94 € s príslušenstvom z titulu nákladov za odtiahnutie vozidla. Okresný súd v označenom konaní meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. 14 C 173/2011 z 20. mája 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým uložil žalovaným v 2. a v 3. rade zaplatiť spoločne a nerozdielne náklady za odtiahnutie vozidla. Na základe odvolania žalovaných v 2. a v 3. rade krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu v napadnutej žalobe vyhovujúcej časti tak, že žalobu vo vzťahu k žalovanému v 3. rade zamietol a vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu potvrdil.

3. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv napadnutým rozsudkom, ktorému vyčíta arbitrárnosť a nedostatok riadneho odôvodnenia. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd neodstránil vady konania súdu prvej inštancie a nezaoberal sa jeho argumentáciou uplatnenou v konaní. V odôvodnení sťažnosti bližšie argumentoval:

«Okresný súd Bratislava I (ďalej len OS) rozhodol vo veci prvýkrát rozsudkom zo dňa 17.8.2009 (č. k. 14C 102/2007-34), voči ktorému podal mimoriadne dovolanie generálny prokurátor SR a to hlavne z dôvodu, že mi bola odňatá možnosť konať pred súdom a NS SR uznesením zo dňa 24.8.2011 napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec na nové konanie. OS mi napriek tomu v novom konaní nedoručil žalobu s prílohami a odňal mi tak možnosť relevantne konať pred súdom. Hneď na začiatku obnoveného prvostupňového konania mi tak znovu odoprel právo na spravodlivý súdny proces a porušil zásadu rovnosti zbraní. Svoju chybu nenapravil ani po upozornení odporcom v 1. rade na pojednávaní dňa 13.6.2012 a žaloba aj s prílohami mi nebola nikdy doručená. V zápisnici z uvedeného pojednávania je síce uvedené, že listiny (prílohy) boli obom odporcom doručené ja krátkou cestou ale nie je to pravda a žalobca podal listiny (jedno nekompletné vyhotovenie) iba odporcovi v 1. rade. OS tento úkon komentoval vyjadrením „stačí Vám jedna“ a v rozpore

s dikciou § 118 ods. 2. OSP neoboznámil účastníkov s prípravou na pojednávanie čím nerovnosť účastníkov ešte zväčšil.

Takýto prístup a postup súdu pretrvával počas celého konania. Počas celého prvostupňového konania som tak musel dobiehať náskok žalobcu a mnohé moje vyjadrenia alebo dôkazy mohli vyznieť ako nedôveryhodné a účelové čo OS mimo zápis. aj skonštatoval - argumenty odporcov považoval za účelové. Avšak zápisnice z pojednávanií nevhodné výroky OS väčšinou neobsahujú a boli formulované svojvoľne. O tom aké boli skutočné prednesy všetkých odporcov a ako boli hlavne OS v zápisniciach deformované svedčí výrazný rozdiel medzi kvalitou zápisníc a písomných podaní odporcov. Samotný prvostupňový rozsudok je zjavne arbitrárny a miestami nezrozumiteľný alebo nedokončený.

... KS ako odvolací súd vady konania neodstránil a vec rýchlo uzavrel na jednom pojednávaní bez akejkoľvek diskusie... KS sa mojou argumentáciou zaoberal ešte menej ako OS a rozsudok je rovnako arbitrárny.

... V rozpore s jednoznačným znením rozoberaných právnych noriem (najmä § 3d ods. 5 zák. č. 135/1961 Zb. a § 40 ods. 4 zák. č. 315/1996 Zb.) oba označené súdy rozhodli contra legem... Súdy v rozpore s kogentnými ustanoveniami rozoberaných právnych noriem irelevantne presadzujú svoj názor, že aj keď je správcom komunikácie obec môže malú časť jeho kompetencii vykonávať akciová spoločnosť založená (aj prevádzkujúca) obcou za účelom hromadnej prepravy osôb a súvisiacich činností.

... Žalovaná suma je síce bagateľná, ale porušenie základných práv a slobôd je tak intenzívne, agresívne a rozsiahle, že v tomto prípade považujem ústavnú ochranu za prirodzenú a nevyhnutnú.»

4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ v petite žiada „zrušenie napadnutého právoplatného rozsudku KS zo dňa 4.10.2016 (č. k. 5Co/851/2014-167) a vrátenie veci na ďalšie konanie keďže uvedeným rozsudkom boli porušené základné práva a slobody a ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z čl. 13 ods. 4, čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Taktiež žiadam o finančné zadosťučinenie vo výške 929,40 EUR, čo je zhruba 92,94 EUR (hodnota sporu) za každý rok konania a vzhľadom na všetko uvedené je to nepochybne primeraná suma.

Zároveň navrhujem odložiť aj vykonateľnosť napadnutého rozsudku.“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej (právnickej) osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania, v ďalšej inštancii mimo rámec všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval ich judikatúru (I. ÚS 76/2015).

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

9. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie čl. 13 ods. 4 ústavy a jeho základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom, ktorým krajský súd vo vzťahu k sťažovateľovi potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

10. Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

11. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny z dôvodu, že krajský súd rozhodol v rozpore so zákonom, neodstránil vady konania súdu prvej inštancie a nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa uplatnenou v konaní, v dôsledku čoho napadnutý rozsudok trpí nedostatkom riadneho odôvodnenia.

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

13. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku predovšetkým uviedol:

„... Žalobca v konaní uplatňuje náklady za odťah vozidla [REDAKOVANÉ], ktoré tvorilo dňa 5.10.2005 prekážku cestnej premávky na miestnej komunikácii [REDAKOVANÉ].

... Podľa § 40 ods. 4 zák. č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách správca cesty môže odstrániť vozidlo na náklady jeho prevádzkovateľa. Za pasívne legitimovanú osobu je preto potrebné považovať výlučne osobu prevádzkovateľa vozidla.

... Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď za prevádzkovateľa motorového vozidla považoval okrem osoby, zapísanej v osvedčení o evidencii (žalovaný 2/ ako jeho vlastník) i žalovaného 3/, nájomcu motorového vozidla, avšak v osvedčení o evidencii nezapísanom.

... Odvolací súd vychádzal z legálnej definície prevádzkovateľa, uvedenej v § 2 písm. am/ zák. č. 725/2004 Z. z. o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách, v zmysle ktorého za prevádzkovateľa je potrebné považovať vlastníka vozidla alebo ním určeného držiteľa osvedčenia o evidencii, ktorí sú zapísaní v osvedčení o evidencii a oprávnení rozhodovať o použití vozidla alebo vlastníka vozidla alebo ním určeného držiteľa technického osvedčenia, ktorí sú oprávnení rozhodovať o používaní vozidla.

... Za pasívne legitimovaného (nositeľa povinnosti z uplatneného nároku) možno preto považovať len žalovaného 2/ ako vlastníka vozidla a súčasne osobu zapísanú v osvedčení o evidencii. Nájomcu vozidla ako osobu oprávnenú rozhodovať o použití vozidla by bolo možné považovať za jeho prevádzkovateľa len za predpokladu, ak by bol zapísaný v osvedčení o evidencii ako vlastníkom určený držiteľ osvedčenia o evidencii. Z potrieb praktického života a tomu korešpondujúcej legálnej definície prevádzkovateľa je teda potrebné vyvodiť, že prevádzkovateľom vozidla je len tá osoba, ktorá je zapísaná v osvedčení o evidencii, či už ako vlastník vozidla alebo ako osoba oprávnená rozhodovať o použití vozidla.

... Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie je nepochybné, že prevádzkovateľom vozidla v čase jeho odťahu bol žalovaný 2/. Žalovaný 2/ je preto podľa § 40 ods. 4 zák. o premávke na pozemných komunikáciách pasívne legitimovaný v konaní, v ktorom sa uplatňujú náklady za odťah vozidla, tvoriaceho prekážku cestnej premávky.

... Súd prvej inštancii dospel k správnym skutkovým i právnym záverom o aktívnej legitimácii žalobcu ako aj o opodstatnenosti rozsahu uplatnených nákladov odťahu.

... Vozidlo tvorilo prekážku na miestnej komunikácii, ktorej správcom je Hlavné mesto SR Bratislava.

... Hlavné mesto SR Bratislava bolo oprávnené prenechať časť právomoci správcu komunikácie na ním zriadený subjekt, ako k tomu došlo v prípade žalobcu, keď je nesporné, že Dopravný podnik [REDACTED], je právnická osoba zriadená správcom komunikácie. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne poukázal na rozhodnutie dovolacieho súdu zo dňa 20.12.2011 sp. zn. 6 MCdo 22/2010, podľa záverov ktorého zo zák. č. 135/1961 Z. z. a ani zo zák. č. 315/1996 Z. z. nevyplýva, že správca komunikácie nemôže prenieť časť oprávnení pri správe ciest na ním založený alebo zriadený subjekt. Uvedené závery dovolacieho súdu nie sú v protiklade so závermi dovolacieho súdu vo veci

sp. zn. 3 Cdo 70/2003, na ktoré poukazovali odvolatelia. Ich pozornosti zrejme uniklo, že dovolací súd v tejto veci poukazoval na neprípustnosť prenechania právomoci správcu komunikácie na tretí subjekt na zmluvnom základe. V prípade žalobcu nejde o výkon časti oprávnení správcu komunikácie na zmluvnom základe.

... Súd prvej inštancie dospel tiež k správne mu záveru o oprávnení príslušníka obecnej polície rozhodovať o odťahu vozidla. O odťahu vozidla je oprávnený rozhodnúť správca komunikácie. Príslušník mestskej polície Bratislava je zamestnancom správcu komunikácie, teda jeho úkony treba považovať za úkony samotného správcu. Štatutárny orgán správcu komunikácie pritom poveril mestskú políciu na rozhodovanie o odťahu vozidiel tvoriacich prekážku cestnej premávky.

... Napokon súd prvej inštancie nepochybil, keď akceptoval výšku uplatnených nákladov za odťah.

... I odvolací súd považuje kalkuláciu nákladov odťahu za akceptovateľnú, pričom treba zdôrazniť, že náklady za odťah vozidla tvoriaceho prekážku cestnej premávky nemožno paušálne porovnávať s nákladmi za odťah, vykonávanými súkromnými spoločnosťami, ako namietali odvolatelia. Odťah súkromnými spoločnosťami sa vykonáva v zásade z miesta, kde došlo k poruche vozidla do autoservisu. V danom prípade ide o podstatne rozdielnu situáciu, keď prekážku cestnej premávky je nevyhnutné odstrániť a niekam umiestniť, s čím sú nepochybne spojené náklady, ktoré sa v konečnom dôsledku pretavia do vyšších nákladov za odťah, než majú súkromné odťahovacie spoločnosti.

... Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 3/ zmenil (§ 388 CSP) a voči nemu žalobu zamietol a vo vzťahu k žalovanému 2/ rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).“

14. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Krajský súd svoj právny záver o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k sťažovateľovi odôvodnil

dostatočným a ústavne akceptovateľným spôsobom, keď za pasívne legitimovaného v konaní považoval len žalovaného v 2. rade (sťažovateľa, pozn.), pričom sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že správca komunikácie je oprávnený prenechať časť svojich právomocí správcu na ním založený alebo zriadený subjekt, ako aj so záverom o oprávnení príslušníka obecnej polície rozhodovať o odťahu vozidla. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu primerane a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval aj na sťažovateľom vznesené odvolacie námietky poukazujúc na aplikovanú právnu úpravu, ako aj na relevantné rozhodnutia dovolacieho súdu. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa (uvedenými v jeho odvolaní) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

15. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o procesných vadách konania súdu prvej inštancie, ktoré krajský súd v odvolacom konaní neodstránil, ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že sťažovateľ argumentáciu o údajnom porušení svojich procesných práv v odvolacom konaní neuplatnil. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na princíp subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenou uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04). Pretože sťažovateľ uplatnil námietku porušenia procesných práv až v konaní pred ústavným súdom, hoci ju mohol efektívne

uplatniť v odvolacom konaní pred krajským súdom, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.

16. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd konštatuje, že tento podľa názoru ústavného súdu nie je prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle, a preto sa úvahy krajského súdu v napadnutom rozsudku z pohľadu ústavného súdu nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Keďže napadnutý rozsudok nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

17. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil možnosť porušenia čl. 13 ods. 4 ústavy a základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom, preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

18. Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha ústavnej ochrany v spore, ktorý možno označiť z hľadiska predmetu ako bagatel'ný a ktorý je už z tohto titulu a priori vylúčený z ústavného prieskumu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci by prichádzala do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (k tomu pozri m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, I. ÚS 134/2016).

19. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti, ako aj o návrhu sťažovateľa na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017